

en meget god Huskommelse, og til min egen Nøes tør jeg ogsaa sige, at jeg altid har været ordholdende. Til den ærede 4de Landsthingsmand for 10de Kreds (Grundtvig) vil jeg bemærke, at der aldeles ikke er nogen Selvomødigelse i, hvad jeg har udtalt. Jeg har ikke alene den nævnte Dag, men ogsaa under tidligere Forhandlinger aabent udtalt for mine Modstandene, at jeg vilde udsægte Sagen ærligt og aabent og stride til det Sidste, og naar Sagen saa var færdig, saa vilde jeg være forligt med den. Der ligger slet ingen Modsigelse i, at jeg har givet tilkjende, at jeg vil tage imod Loven, naar den lovligt er fastfæstet, og jeg finder ikke noget Urigtigt deri, især naar en Mand fra Først af har udtalt sig i samme Retning. Jeg har aldrig indrømmet mine Modstandere nogen som helst Ret i deres Paastande og indrømmer dem heller ikke nu, at de have mindste Ret ligeoverfor mig og dem, der staae paa samme Side som jeg, men derfor undseer jeg mig ikke for at udtale, at naar Loven er lovlig vedtaget, saa vil jeg lyde den. Altsaa haaber jeg, at den ærede Kultusminister ikke vil have nogen Mistanke i Henseende til, hvad jeg har udtalt, og den ærede 4de Landsthingsmand for 10de Kreds, haaber jeg, vil indrømme, at jeg ikke har sagt Noget, der kan betragtes som en Selvomødigelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg skal blot bemærke, at jeg ikke har havt nogen som helst Mistanke om, at den ærede Taler ikke hufte de Ord, han sagde, men det forekom mig, at hans Ytringer idag gik saa stærkt i en anden Retning, at jeg deri saa en Opfordring til at minde ham om den smukke Tanke, han tidligere havde udtalt. Jeg haaber, at den ærede 4de Landsthingsmand for 10de Kreds (Grundtvig) nu vil indrømme, at han dog ikke har været fuldstændig competent til at give en authentisk Fortolkning af den ærede Landsthingsmands Ord.

Grundtvig: Jeg maa vistnok tilstaae, at jeg ikke har havt nogen Ret til at give nogen authentisk Fortolkning, men jeg maa vedblivende sige, at, ligesaa lidt som jeg dengang

kunde forstaae Andet, ligesaa lidt kan jeg, naar jeg læser Ordene i Rigsdagstidenden, forstaae Andet, end at den ærede Landsthingsmand er ved at bruge stærke Udtryk, kommen til at sige Mere, end der lader sig forlige med, hvad han ellers har sagt. Saavidt jeg nu har hørt, meente den ærede Landsthingsmand blot, at, naar engang Loven var gaaet igjennem, vilde han ogsaa være vel forligt med den og ikke arbejde imod den, og jeg tvivler heller ikke om, at det var hans Alvor, men han sagde tillige ved første Behandling, at han vilde omfatte den med den samme Kjærlighed som den gamle Grundlov, og det er det, jeg mener vilde være umuligt. Derfor han virkelig saaledes efter den gamle Grundlov, som han sagde, vil holde paa den og kæmpe for den til det Sidste, saa siger jeg, saa er det efter min Forstand umuligt, at han, saasnart den nye er gaaet igjennem, vil elske den ligesaa høit.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Grundlovsudkastet (see Tillæg A. Sp. 1 ff.) sattes derpaa under Afstemning ved Navneopraab, der var begjært deels af: Sonne, Boesen, Brodørf, F. Sjørgensen, Boisen, Madsen, Knæktenborg, Müller, Tang og Lehmann og deels af: N. Rasmussen, Christiansen, Thaarup, Nygaard, Bønlykke, Andersen, H. P. Hansen, N. Pedersen, S. Pedersen og N. Christensen, og hvorved det, som af nedenstaaende Liste vil sees,

vedtoges med 30 Stemmer mod 20.

Sa.

Boesen; Sjørgensen, F.; Sonne; Brinck-Seibelin; Brod; Brodørf; van Deurs; Drejer, F.; Frandsen; Frijs-Snellinge; Hansen, H.; Hæckerup; Klein; Knudsen, P.; Larsen; Lehmann, Drla; Madsvig; Müller; Nielsen, H. C.; Nielsen, P.; Nielsen, B.; Orlif; Philipsen; Ploug; Rasmussen, Chr.; Rosenørn-Teilmann; Strøm; Tang; Thalbitzer; Unsgaard.